

Ο μεγάλος και ο... μικρός Σημίτης

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΠΑΠΑΧΕΛΑ

Η ιστορική φήμη ενός πολιτικού γιέτη εξαρτάται πολλές φορές όχι μόνο από τα όσα έκανε ή δεν έκανε όσο βρισκόταν στην εξουσία αλλά και το πώς διαχειρίσθηκε την... αποστρατεία του. Ο Κώστας Σημίτης ήταν ένας καλός πρωθυπουργός. Αυτό το παραδέχονται σήμερα, σε κατ' ιδίαν συνομιλίες τους, ακόμη και οι κορυφαιοί αντίπαλοί του. Ο κόσμος δεν τον αγάπησε βέβαια ποτέ, γιατί ο ίδιος προσέγγιζε τον μέσο Έλληνα με μια σχεδόν καλβινιστική άποψη, δημιουργούσε στον μέσο πολίτη την αίσθηση πως είναι «το φάρμακο που πρέπει να πει για να γίνει καλά».

Ο πρώην πρωθυπουργός είναι σαφές πως επιχειρεί να επιστρέψει στο πολιτικό προσκήνιο. Από μια άποψη είναι θεμιτή η φιλοδοξία του και μπορεί να στηριχθεί στην ιστορία. Ολοι οι σημαντικοί πολιτικοί του 20ού αιώνα έκαναν αυτό που οι Αγγλοσάξονες ονομάζουν comeback, ο Βενιζέλος, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο Μπτσστάκνς και βεβαίως ο Ανδρέας Παπανδρέου. Ολοι τους γνώρισαν την πολιτική εξορία ή ακόμη και τον πολιτικό Αδη (στην περίπτωση του Μπτσστάκν), αλλά αναστήθηκαν. Ο κ. Σημίτης περιτριγυρίζει και αυτός

τώρα την πολιτική σκηνή σαν φάντασμα που ψάχνει ρόλο. Φίλοι και συνεργάτες του μιλάνε για ένα κύμα νοσταλγίας για το δικό του στυλ μάνατζμεντ της χώρας, ενώ άλλοι πάλι καλλιεργούν το σύνδρομο του Μεσσία.

Αυτό που ενοχλεί όμως είναι ο κυνισμός και η αδιαφορία για το πού πάει το ΠΑΣΟΚ και ίσως και ο τόπος. Ο ίδιος ανα-

Ο κ. Σημίτης θα έπρεπε τώρα να μας πει πώς θα πάμε «πέρα από τον Σημίτη», όχι πώς θα ξαναγυρίσουμε σ' αυτόν.

φέρεται συχνά υποτιμητικά στον διάδοχό του. Προβλέπει μάλιστα πώς ακόμη και αν η διαφορά των δύο κομμάτων είναι μικρή, ενδέχεται να αυξηθεί θεαματικά τον τελευταίο μήνα ως τις εκλογές λόγω κακής παρουσίας του Γιώργου. Και το ερώτημα είναι: τον κ. Παπανδρέου δεν τον γνώριζε όταν του εμπιστευθηκε το κόμμα ή ήθελε απλά να πάρει μια ιστορική ρεβάνς από την οικογένεια που τον είχε ταλαιπωρήσει αφάνταστα πριν από το 1996; Άλλες πάλι φορές απαντά σε ανθρώπους που του επεσήμαναν πόσο λάθος ήταν η αποχώρηση του ΠΑΣΟΚ από τη συνταγματική αναθεώρηση ότι δεν τον ενδιαφέρει τι θα συμβεί.

Και εδώ αρχίζει η αγωνία για το comeback να τρώει από τα υλικά της υστεροφημίας. Ο κ. Σημίτης θα μπορούσε να προσφέρει πολλά στον τόπο αν απαντούσε κρίσιμα ερωτήματα, όπως το γιατί δεν άλλαξε το κόμμα του όταν μπορούσε α λα Μπλερ, γιατί δεν έκανε τίποτα για την Ανώτατη Παιδεία, γιατί αγνόησε τα προφανή συμπτώματα διαφθοράς. Σε μια τηλεοπτική του συνέντευξη είχε δώσει την απίστευτη απάντηση στο ερώτημα «έχετε μετανοιώσει για κάτι» πως θα ήθελε να έχει τελειώσει την... Εγνατία Οδό. Αντί να δώσει απαντήσεις στα κρίσιμα ερωτήματα οχυρώνεται από τη μία σε μια μίζερη απολογητική στάση και από την άλλη μοιάζει να προσεύχεται για μια καταστροφή στο ΠΑΣΟΚ που θα τον ξανάφερνε στα πράγματα. Ο κ. Σημίτης ξέφυγε από τη νομοτελειακή του ήττα το 2004, αλλά τώρα θα έπρεπε να μας πει πώς θα πάμε «πέρα από τον Σημίτη», όχι πώς θα ξαναγυρίσουμε σ' αυτόν.